

כי הוא לבדו משביע ומשפיע לכל חי רצון לפי שאינו חסר כלום, מה שאין כן בשאר הנותנים כדלעיל. וכן אפילו ממון שכבר נתיאשו ממנו הבעלים יש להתרחק ממנו אחר שאינם נותנים אותו ברצון טוב, שכן אברהם לא רצה להנות משלל סדום אף על גב שכבר נתיאשו ממנו הבעלים. וכל זה כדי שלא יאמר "אני העשרתי את אבר(ה)ם" (שם, כג), כלומר לא היה מקום לברכותיו של אברהם לבא רק ליקח ממנו וליתן לו, ולכך לא רצה להיות זוכה במקום שחב לאחרים. אבל (משלי י, כב) ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה, לשום אדם, וכל מי שמקים את העני ומחזיק בידו מביא גם כן תקומה לעצמו שנאמר (דברים כב, ד) "הקם תקים עמו", וכן (שמות כג, ה) "עזב תעזוב עמו". ואפשר שהוא גם כן רמז לסוכת דוד הנופלת (עמוס ט, יא), שתקים בשכר הצדקה.

פרק ששי

סוד השנה
וסוד הכוכב שנמלי
המושל בו
להיות מועדי ה' מכלל תענוגי האדם ופרנסתו,
אזכיר כאן איזהו חידושים בעניני המועדים. וכבר כתבתי (ספר זכיות פרק ג) שרבותינו זכרונם לברכה חברו לנו סדר המועד כדי לעקור מלבנו עניני הוברי השמים האומרים שעה זו טובה ושעה זו רעה, אבל אנו אין לנו רק לעסוק בהלכות פסח בפסח והלכות עצרת בעצרת כו' (מגילה לב, א), ואז לא יזיק לנו שום עת. ובפרט בענין השבת שמזלו הוא כוכב שבתאי (ע"י שבת קנו, א), שעבודתו הוא לישב דואג כל היום ולהלביש שחורים ולקרא צום. והקדוש ברוך הוא צוה לנו לעשותו היפך זה, דהיינו להתענג בו ולהלביש מלבושי כבוד. וכל השומר שבת מחללו (ישעיה נו, ב) מודה באלוה קדמון שהוא ראש לכל ראש. וכן אותיות "שבת" יוצאים מאותיות "ראש", השי"ן מן הרי"ש, והבי"ת מן האל"ף, והתי"ו מן השי"ן. לפי שהשבת ראש האמונה וראש תחלה לכל מקראי קודש¹.

1. בספר אגרת הטיול חלק הרמז אות ש ד"ה שבת, כתב רבינו וז"ל: שבת, אותיות שניות לרא"ש הן אותיות שבת, מגיד ששבת הוא מעיד על הקב"ה שהוא ראש כל הנמצאים.